

KO.602/29/22

Suwałki, dnia 19 stycznia 2023 r.

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Suwałkach w składzie orzekającym:

Przewodniczący – Grażyna Anna Milewska

Członkowie: Wiktor Cudnowski (spr.)

Kamil Bujkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym dnia 19 stycznia 2023 r. wszczętej z urzędu sprawy stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza Lipska z dnia 1 czerwca 2022 r. nr IP.6220.6.2021 o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie obory wolnostanowiskowej w systemie bezściółowym o obsadzie 226 DJP wraz z infrastrukturą towarzyszącą w gospodarstwie o obsadzie docelowej 285,7 DJP na działkach nr ew. 119/2; 120/2; 121/2; 122; 123 w obrębie wsi Nowy Rogożyn w gminie Lipsk

działając na podstawie art. 156 § 1 pkt 2, art. 157 § 1 i art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000; zm.: Dz. U. z 2022 r. poz. 1855 i poz. 2195) – dalej też jako **k.p.a.**

– stwierdza nieważność decyzji Burmistrza Lipska z dnia 1 czerwca 2022 r. nr IP.6220.6.2021 o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie obory wolnostanowiskowej w systemie bezściółowym o obsadzie 226 DJP wraz z infrastrukturą towarzyszącą w gospodarstwie o obsadzie docelowej 285,7 DJP na działkach nr ew. 119/2; 120/2; 121/2; 122; 123 w obrębie wsi Nowy Rogożyn w gminie Lipsk.

UZASADNIENIE

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Suwałkach (dalej też jako **SKO** lub **Kolegium**), po zapoznaniu się z pismem Dyrektora Biebrzańskiego Parku Narodowego z dnia 21 listopada 2022 r., nr PU.480.47.2022, w którym wyrażona została prośba o zbadanie zgodności z prawem decyzji Burmistrza Lipska z dnia 1 czerwca 2022 r., nr IP.6220.6.2021, z urzędu wszczęło postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności tej decyzji, o czym zawiadomiło strony postępowania oraz organ sygnalizujący potrzebę poddania kontroli rzeczonyj decyzji obwieszczeniem z dnia 20 grudnia 2022 r., nr KO.602/29/22.

Zawiadamiając o wszczęciu postępowania nieważnościowego Burmistrza, którego decyzja miała zostać poddana kontroli, Kolegium wezwało jednocześnie do przesłania całości oryginalnych akt sprawy zakończonej tą decyzją. Wskazane akta przesłane zostały przy piśmie z dnia 19 grudnia 2022 r. wraz z kontrolowaną decyzją z dnia 1 czerwca 2022 r. nr IP.6220.6.2021 Burmistrza Lipska (dalej też jako **Burmistrz** lub **organ pierwszej instancji**), w której to orzekł, że po rozpatrzeniu wniosku] a (dalej też jako **inwestor** lub **wnioskodawca**) z dnia 16 listopada 2021 r., określił środowiskowe uwarunkowania na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie obory wolnostanowiskowej w systemie bezściółowym o obsadzie 226 DJP wraz z infrastrukturą towarzyszącą w gospodarstwie o obsadzie docelowej 285,7 DJP na działkach nr ew. 119/2; 120/2; 121/2; 122; 123 w obrębie wsi Nowy Rogożyn w gminie Lipsk.

Burmistrz w punkcie pierwszym rozstrzygnięcia stwierdził brak konieczności przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz nie stwierdził konieczności przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko; dla przedsięwzięcia polegającego na budowie: bezściółowej obory o obsadzie 226 DJP (docelowej w gospodarstwie 285,7 DJP), wraz z podrusztowym zbiornikiem na gnojowicę o powierzchni $V = 5.694,00 \text{ m}^3$; wieżowego zbiornika/schładzalnika na mleko o pojemności $V = 20,0 \text{ m}^3$; zbiornika na płynne ścieki socjalno-technologiczne o pojemności $V = 9,5 \text{ m}^3$; 3 silosów paszowych na płytach fundamentowych; podjazdów betonowych o powierzchni 1.000 m^2 na terenie obejmującym część działek o nr 119/2, 120/2, 121/2, 122, 123 w obrębie wsi Nowy Rogożyn, gm. Lipsk, powiat augustowski, województwo podlaskie.

W punkcie drugim określił warunki realizacji przedsięwzięcia zgodnie z informacją o przedsięwzięciu w zakresie wymagań wynikających z art. 63 ust. 1 ustawy środowiskowej, zawarte w uzasadnieniu decyzji;

W punkcie trzecim wskazał na charakterystykę przedsięwzięcia, która stanowi załącznik nr 1 do decyzji Burmistrza.

W czwartym punkcie wskazał na wymagania konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym nakazując: zaprojektować: oborę o obsadzie 226 DJP o wymiarach zewnętrznych 84,5 m (długość); 35,9 m (szerokość); 10,7 m (wysokość do góry świetlika), 11,1 m (wysokość do świetlika) wraz z częścią z pomieszczeniami technicznymi i socjalnymi o wymiarach 6,3 m x 10,6 m, podrusztowy zbiornik na gnojowicę (kanały podrusztowe) o pojemności ok. 5694 m^3 ; wieżowy zbiornik schładzalnik na mleko o pojemności ok. 20 m^3 ; zbiornik na ścieki bytowe i z udojni o pojemności ok. $9,5 \text{ m}^3$; trzy silosy paszowe na płytach fundamentowych; podjazd betonowy o powierzchni $1.000,0 \text{ m}^3$.

Uzasadniając decyzję, Burmistrz wskazał na treść przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko i wskazał, iż przedmiotowa inwestycja kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko wymienionych w § 3 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 pkt 51 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco

oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839; dalej jako **rozporządzenie**), dla których obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może być wymagany.

Kontynuując, wskazał, iż w dniu 22 listopada 2021 r. wpłynął wniosek inwestora o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej inwestycji i opisał przebieg przeprowadzonego postępowania wskazując m.in. na kompletność wniosku inwestora, sposób ustalenia stron postępowania oraz podstawę zwrócenia się do organów wyspecjalizowanych celem wydania opinii, co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby, co do zakresu raportu oddziaływania na środowisko dla projektowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego.

Po przytoczeniu treści opinii organów wyspecjalizowanych organ pierwszej instancji podniósł, iż zgodnie z art. 49 k.p.a. zawiadomił strony o wszczęciu tego postępowania i zapewnił im czynny w nim udział, po czym wskazał na czym będzie polegać planowane przedsięwzięcie i dodał, iż na obszarze planowanego przedsięwzięcia nie ma opracowanego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, teren i otoczenie przedsięwzięcia cechują się typowo rolniczym krajobrazem, a najbliższe tereny zabudowy zagrodowej znajdują się w odległości ok. 120 i 90 m od granicy budynku obory. Uwypuklił też, że inwestor obecnie prowadzi chów bydła na działce o nr ew. 117/2 w obsadzie ok. 167,7 DJP, a docelowa obsada w gospodarstwie wyniesie 285,7 DJP.

Dalej w uzasadnieniu decyzji Burmistrz przedstawił sposób realizacji i eksploatacji inwestycji zgodnie z raportem o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz podjął się oceny wpływu planowanego przedsięwzięcia na środowisko, dokonując tego na podstawie opinii organów wyspecjalizowanych i treści przedłożonego przez wnioskodawcę raportu, uznając, iż analiza wszystkich problemów, zagadnień, uwarunkowań i cech przedsięwzięcia takich jak: rodzaj i charakterystyka, usytuowanie oraz skala możliwego oddziaływania, uzasadnia odstępianie od obowiązku oceny jego oddziaływania na środowisko, a spełnienie i przestrzeganie wszystkich uwarunkowań określonych w decyzji, nie doprowadzi do negatywnych skutków funkcjonowania przedmiotowej inwestycji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Suwałkach ustaliło i zważyło co następuje:

Na wstępie wyjaśnić należy, że samorządowe kolegium odwoławcze, które w dwuetapowym postępowaniu administracyjnym, pełni rolę organu wyższego stopnia w rozumieniu art. 17 pkt 1 k.p.a., prowadząc postępowanie nieważnościowe - inaczej niż w zwykłym trybie instancyjnym - nie rozpoznaje ponownie konkretnej sprawy, lecz dokonuje wyłącznie oceny zgodności z prawem decyzji organu niższego stopnia. W wyniku tej oceny może wyeliminować z obrotu prawnego ze skutkiem *ex tunc*, poprzez stwierdzenie nieważności decyzję, która nie odpowiada prawu. Jednakże nie każda wada prawna decyzji stanowi podstawę stwierdzenia jej nieważności, a tylko istotne naruszenia prawa wymienione w formie zamkniętego katalogu w art. 156 § 1 k.p.a. Przepis ten stanowi, że organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości;
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco;
- 4) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie;

- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Wystąpienie którejkolwiek z tych wad stanowi samoistną przesłankę stwierdzenia nieważności decyzji, pożądanym z punktu widzenia zasad praworządności jest bowiem wyeliminowanie z obiegu prawnego aktu obarczonego tak istotnymi naruszeniami. Z drugiej natomiast strony, co warto zauważyć, przywołany przepis zakreśla w pewien sposób granice postępowania nieważnościowego. Oznacza to, że organ dokonujący kontroli decyzji administracyjnej w trybie nieważnościowym ogranicza się tylko do oceny, czy jest ona obciążona którąkolwiek z wad wymienionych w pkt 1-7 art. 156 § 1 k.p.a.

Działając w tak zakreślonych ramach Kolegium przyjęło, że aktem podlegającym ocenie w kontekście ewentualnej nieważności jest decyzja Burmistrza Lipska o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie obory wolnostanowiskowej w systemie bezściółowym o obsadzie 226 DJP wraz z infrastrukturą towarzyszącą w gospodarstwie o obsadzie docelowej 285,7 DJP na działkach nr ew. 119/2; 120/2; 121/2; 122; 123 w obrębie wsi Nowy Rogożyn w gminie Lipsk. Decyzję tę Burmistrz wydał, wskazując jako podstawę prawną art. 71 ust. 2 pkt 2, art. 73 ust. 1, art. 75 ust. 1 pkt 4 oraz art. 84 i art. 85 ust. 1, ust 2 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r., poz. 2373, 2389) oraz § 3 ust. 2 pkt 2 w związku z § 3 ust. 1 pkt 104 lit. a Rozporządzenia Rady Ministrów z 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839).

W niniejszej sprawie skład orzekający Kolegium bezspornie przyjął, iż decyzja Burmistrza wydana została z kwalifikowaną wadą prawną, tj. z rażącym naruszeniem prawa. Rażące naruszenie prawa określane jest w orzecznictwie jako wyraźne, oczywiste, i bezsporne naruszenie przepisu prawa, a przy tym takie, które koliduje z zasadą praworządnego działania organów administracji publicznej w demokratycznym państwie prawa. Przyjmuje się, że cechą rażącego naruszenia prawa jest to, że treść aktu pozostaje w sprzeczności z treścią przepisu przez proste zestawienie ich ze sobą, a nadto gdy akt ten nie może być zaakceptowany przez organy praworządnego państwa i powinien zostać wyeliminowany z obrotu prawnego (por. m.in. wyr. NSA z dn. 26 września 2000 r., V S.A. 2998/99, Lex nr 51249). Z rażącym naruszeniem prawa nie może być utożsamiane każde, nawet oczywiste naruszenie prawa. Naruszenie prawa tylko wtedy ma charakter rażący, gdy akt administracyjny został wydany wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w przepisie prawnym, gdy wbrew wszystkim przesłankom przepisu nadano stronie prawa albo ich odmówiono, lub też wbrew tym przesłankom, obarczono stronę obowiązkiem lub obowiązek uchylono. Stąd powszechnie przyjmuje się, że rażące naruszenie prawa to takie naruszenie, które z uwagi na wywołane skutki jest jednoznaczne w znaczeniu wadliwości rozstrzygnięcia oraz tylko takie naruszenie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności (por. wyrok NSA z dn. 9 marca 1999 r., V S.A. 1970/98, Lex nr 50195). O tym, czy naruszenie prawa jest rażące, decyduje ocena skutków społeczno-gospodarczych jakiego dane naruszenie za sobą pociąga (por. m.in. wyr. WSA w Warszawie z dn. 29 stycznia 2019 r., VII SA/Wa 567/2018, Lex nr 2627233; wyr. NSA z dn. 20 października 2010 r., II OSK

1614/09, Lex nr 746680). Rażącego naruszenia prawa nie stanowi natomiast błędna interpretacja przepisów składających się na podstawę prawną, jeżeli jest to jedna z możliwych interpretacji przepisu (por. uchwała NSA z dn. 21 kwietnia 2008 r. I OPS 2/08, opub. w ONSAiWSA 2008, nr 5, poz. 76), ani też sytuacja, w której treść przepisu nasuwa jakiegokolwiek wątpliwości interpretacyjne lub też gdy przepis nie rozstrzyga wprost spornej kwestii, a jego wykładnia jest kształtowana przez orzecznictwo sądów (por. wyrok NSA z dn. 22 stycznia 2009 r., II OSK 57/08, Lex nr 1252110).

Materialnoprawną podstawą kontrolowanej decyzji były przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1029); dalej też jako **ustawa**.

W myśl art. 71 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia, a jej uzyskanie jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących, po pierwsze zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, po drugie potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Postępowanie w sprawie wydania ww. decyzji wszczyna na się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 ustawy), natomiast właściwość organu determinuje treść art. 75 ustawy środowiskowej. Zgodnie z art. 60 ustawy Rada Ministrów, uwzględniając możliwe oddziaływanie na środowisko przedsięwzięć oraz uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1, określi, w drodze rozporządzenia: rodzaje przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1); rodzaje przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2); przypadki, gdy zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane jako przedsięwzięcia, o których mowa w pkt 1 i 2 (pkt 3).

Aktem prawnym na podstawie którego dokonuje się kwalifikacji planowanego przedsięwzięcia jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839). Owo rozporządzenie wskazuje w § 2 katalog przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, zaś w § 3 katalog przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Prawidłowa kwalifikacja planowanego przedsięwzięcia w postępowaniu dążącym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest czynnością na tyle istotną, że warunkuje dalszy przebieg postępowania. Jak wskazuje, bowiem art. 59 ust. 1 ustawy, przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja następujących planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko: planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1); planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 (pkt 2). Wskazany art. 63 ust. 1 stanowi, że obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Innymi słowy, prawidłowa kwalifikacja planowanego przedsięwzięcia warunkuje obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. W przypadku katalogu

przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, owa ocena oddziaływania na środowisko jest obligatoryjna z mocy prawa, natomiast w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, obowiązek ten może powstać w sytuacji, gdy organ prowadzący postępowanie podejmie stosowne postanowienie w tej materii, gdyż uzna na podstawie opinii organów wyspecjalizowanych, że ów obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko będzie wymagany ze względu na możliwe potencjalne oddziaływanie na środowisko.

Ocena oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia stanowi kilkietapową, sformalizowaną procedurę, skutkiem której jest ustalenie środowiskowych uwarunkowań realizacji tego przedsięwzięcia. Stanowi instrument realizacji zasady prewencji i kompleksowości ochrony środowiska (J. Jendrośka, Ocena oddziaływania na środowisko (OOS): Fachowa ekspertyza czy procedura z udziałem społeczeństwa. Sytuacja w Polsce na tle tendencji światowych, Wrocław 1997, s. 56). Zgodnie z definicją legalną (art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy) ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest procedurą w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, na którą składa się w szczególności weryfikacja raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnień, zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w tym postępowaniu. Planowane przedsięwzięcie wedle art. 3 ust. 1 pkt 13 ustawy rozumie się jako zamierzenie budowlane lub inną ingerencję w środowisko polegającą na przekształceniu lub zmianie sposobu wykorzystania terenu, w tym również na wydobywaniu kopaliny. Przedsięwzięcia powiązane technologicznie kwalifikuje się jako jedno przedsięwzięcie, także jeżeli są one realizowane przez różne podmioty.

W rozstrzygnięciu kontrolowanej decyzji, Burmistrz wskazał na § 3 ust. 2 pkt 2 w związku z § 3 ust. 1 pkt 104 lit. a rozporządzenia. Zgodnie z § 3 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia, do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się również przedsięwzięcia polegające na rozbudowie, przebudowie lub montażu realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia wymienionego w ust. 1, z wyłączeniem przypadków, w których ulegająca zmianie lub powstająca w wyniku rozbudowy, przebudowy lub montażu część realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia nie osiąga progów określonych w ust. 1, o ile zostały one określone; w przypadku gdy jest to druga lub kolejna rozbudowa, przebudowa lub montaż, sumowaniu podlegają parametry tej rozbudowy, przebudowy lub montażu z poprzednimi rozbudowami, przebudowami lub montażami, o ile nie zostały one objęte decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach. Wedle § 3 ust. 1 pkt 104 lit. a rozporządzenia do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się chów lub hodowla zwierząt, inne niż wymienione w pkt 103: w liczbie nie mniejszej niż 40 DJP i mniejszej niż 210 DJP - jeżeli ta działalność będzie prowadzona: w odległości mniejszej niż 210 m od: terenów lub gruntów, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków, tj. mieszkaniowych, rolnych zabudowanych zajętych pod budynki mieszkalne, innych zabudowanych z wyłączeniem cmentarzy i grzebowisk dla zwierząt, zurbanizowanych niezabudowanych lub w trakcie zabudowy, rekreacyjno-wypoczynkowych z wyłączeniem kurhanów, pomników przyrody oraz terenów zieleni nieurządzonej niezaliczonej do lasów oraz gruntów zadrzewionych i zakrzewionych, nie uwzględniając nieruchomości gospodarstwa, na którego terenie chów lub hodowla będą prowadzone, zrealizowanego, realizowanego lub

planowanego przedsięwzięcia chowu lub hodowli zwierząt innych niż norki, w liczbie nie mniejszej niż 40 DJP; na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym treści wniosku inicjującego postępowanie i dołączonego Raportu o oddziaływaniu na środowisko, nie ulega wątpliwości, że planowana przez wnioskodawcę inwestycja została nieprawidłowo zakwalifikowana przez organ pierwszej instancji do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wskutek czego kontrolowany akt został wydany z rażącym naruszeniem prawa, bowiem w wyniku błędnej kwalifikacji Burmistrz odstąpił od przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko do czego był zobligowany z mocy prawa, co rzuca się na pierwszy plan, już przy pobieżnej analizie decyzji i akt sprawy. Nie ulega wątpliwości, że planowane przez inwestora przedsięwzięcie winno być zakwalifikowane, jako mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, bowiem zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 51 lit. b rozporządzenia chów lub hodowla: zwierząt innych niż wymienione w lit. a w liczbie nie mniejszej niż 210 DJP - przy czym za liczbę DJP przyjmuje się maksymalną możliwą obsadę zwierząt - zalicza się do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. A co za tym idzie obligatoryjnym elementem takiego postępowania jest przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko. Z samego wniosku inwestora wynika, że inwestor właściwie zakwalifikował swoje przedsięwzięcie wskazując na § 2 ust. 1 pkt 51 lit. b rozporządzenia. Ponadto opinie organów wyspecjalizowanych jednoznacznie wskazują, iż obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko wynika z mocy prawa, gdyż planowana inwestycja jest przedsięwzięciem mogącym zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, a mimo tego, Burmistrz wbrew całemu materiałowi dowodowemu w sprawie, uznał, że planowane przedsięwzięcie polegające na budowie obory wolnostanowiskowej w systemie bezściółowym o obsadzie 226 DJP wraz z infrastrukturą towarzyszącą w gospodarstwie o obsadzie docelowej 285,7 DJP na działkach nr ew. 119/2; 120/2; 121/2; 122; 123 w obrębie wsi Nowy Rogożyn w gminie Lipsk, kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Stanowi to rażące naruszenie art. 71 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy. Owa błędna kwalifikacja przedsięwzięcia przez Burmistrza skutkowałą odstąpieniem od przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Rażące naruszenie prawa w decyzji Burmistrza – w ocenie Kolegium – jest bezsporne i oczywiste, bowiem wbrew nakazowi ustanowionemu w przepisie prawnym Burmistrz podjął rozstrzygnięcie, którego skutki są niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności, bowiem nadają stronie prawo do podejmowania dalszych działań w procesie inwestycyjnym, a oceniając naruszenie przez przyzmat skutków społeczno-gospodarczych odstąpienie od przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – co stanowi wypadkową rażącego naruszenia prawa przez organ pierwszej instancji – jest nieakceptowalne w demokratycznym państwie prawa.

Z powyższych względów Kolegium uznało, że błędne zakwalifikowanie przez Burmistrza planowanego przez inwestora przedsięwzięcia jako mogące potencjalnie znacząco wpływać na środowisko stanowiło rażące naruszenie art. 71 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy, co daje podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza Lipska z dnia

1 czerwca 2022 r., nr IP.6220.6.2021. Kolegium jednocześnie wskazuje, iż analiza decyzji nie wykazała istnienia w niej pozostałych przesłanek nieważnościowych.

Pouczenie:

Od decyzji niniejszej odwołanie nie służy, jednakże strona niezadowolona z rozstrzygnięcia może zwrócić się do tut. Kolegium z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji (art. 127 § 3 k.p.a.).

W trakcie biegu terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona może zrzec się prawa do wniesienia tego środka zaskarżenia wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja stanie się ostateczna i prawomocna (art. 127a k.p.a.)

Jeżeli strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku skargę na niniejszą decyzję w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji stronie (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 329 ze zm. – dalej też jako **p.p.s.a.**). Skargę wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Suwałkach (16-400 Suwałki, ul. Gen. K. Pułaskiego 73) (art. 54 § 1 p.p.s.a.)

Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać: wskazanie zaskarżonej decyzji, oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy, określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego (art. 57 § 1 p.p.s.a.).

Wpis stały od skargi wynosi **200 zł**. Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.). Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego (art. 244 § 1 p.p.s.a.). Wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku (15-950 Białystok, ul Sienkiewicza 84) (art. 254 § 1 p.p.s.a.).

Otrzymują:

1. Inwestor
2. Pozostałe strony postępowania poprzez obwieszczenie podane do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie na stronie internetowej BIP Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Suwałkach i wywieszenie na tablicy ogłoszeń oraz w sposób zwyczajowo przyjęty we wsi Nowy Rogożyn.
3. Burmistrz Lipska
4. a/a

Do wiadomości:

1. Dyrektor Biebrzańskiego Parku Narodowego

wysł. 19.01.2023
Czokajlir

Jm

Cedrasiewicz

Bzikhowski